

Fer, altre cop, allò que toca fer

Els resultats de les eleccions del 27S ens han mostrat dos milions de catalans amb dret a vot decidits a ser independents, una xifra que fa pocs anys, quan vàrem endegar el projecte de Reagrupament, quan ni Esquerra ni Convergència treballaven per aquest objectiu, no ens haguérem atrevit ni tant sols a somniar.

Pel camí hem fet sempre allò que tocava fer en cada moment: presentar-nos a les eleccions de 2010 per tornar l'independentisme al discurs del país, donar suport a Esquerra i a Convergència quan han assumit aquest discurs, afavorir en tot moment l'actitud transversal i de radicalitat democràtica d'aquest nou moviment independentista i, sempre i en tot moment, perquè no sabem actuar d'una altra manera, posar per davant dels nostres interessos individuals i com a organització els interessos, els drets i la dignitat de Catalunya com a país i dels catalans i les catalanes com a persones. En els mesos que vénen cal seguir fil per randa el full de ruta acordat abans de les eleccions. Tenim la força parlamentària per a fer-ho i amb ella la legitimitat democràtica per aconseguir-ho. Però alhora no podem deixar d'eixamplar la base dels qui donem suport a aquest projecte, no podem deixar

de seguir sumant més i més voluntats a aquest futur de prosperitat, de llibertat i de dignitat amb el qual ens hem compromès.

En aquestes eleccions del 27S també hem vist que hi ha importants espais del país on l'independentisme, tot i arrelar-hi amb força, no és majoritari. Hem d'esforçar-nos a comprendre bé aquesta realitat, a entendre bé els perquè d'aquest missatge rebut i així poder explicar-nos, poder arribar-hi, poder convèncer.

Per això ara a Reagrupament tenim una nova tasca, un renovat objectiu, una nova obligació d'acomplir amb allò que ara toca fer: fer-nos presents allà on l'independentisme és minoritari, explicar-nos allà on l'independentisme no ha estat entès o directament allà on no ha arribat, compartir la nostra proposta amb aquells catalans i catalanes que no creuen en la independència com a vehicle de millora i amb aquells que no han confiat en les nostres respostes de cara als reptes de futur als quals ens enfrontem com a país i com a persones.

Ens correspon altre cop fer un pas endavant i ser referent de compromís, de treball i de servei als anhels d'un poble, d'un sol poble, perquè no sabem ser d'una altra manera.



Ignasi Planas
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Victòria global

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Ada Colau, un desgavell de govern

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Llei i justícia

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Història

Història, historietes i ximpleries

per Jaume Fernàndez

PÀGINA 5

Territorials

Nou país

per Ferran Pujol

PÀGINA 6

Malgrat tot vam guanyar

per Pere Soler

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

Victòria global

El triomf de l'opció independentista en el 27S ha estat total i abassegador. Tenim el Parlament de Catalunya més democràtic que mai. I tenim el Parlament de Catalunya més independentista que mai. I tindrem, cap dubte al respecte, el President de Catalunya més independentista, amb el permís, naturalment del President Macià. A l'inrevès d'aquest, l'immediat President de Catalunya, que no serà altre que Artur Mas, no viurà el "dia més trist de la seva vida", sinó, ben al contrari, el "dia més alegre de la seva vida" quan declari des del balcó de la Generalitat o des d'on sigui —això tant li fa—, la Independència, de dret, de Catalunya. Dic de dret, perquè, de fet, des del 27S, Catalunya ja és Independent. Políticament, mentalment, anímicament i, sobretot, internacionalment.

I aquí és on volia arribar, com resulta obvi. L'impacte internacional de les eleccions plebiscitàries del 27S ha estat brutal. Superant, de llarg, moltes eleccions legislatives d'estats independents. Amb centenars de corresponents internacionals, amb la mirada posada en el resultat. Alguns intentant comprendre i assumir el que passava, i traient-ne les conseqüents conclusions. D'altres intentant posar una mica d'aigua al vi, no fos cas que ens ho creguéssim massa. I, després, naturalment, hi havia els mitjans espanyols, que naturalment, no van perdre l'ocasió de tornar a fer el ridícul. *In Spain we Trust!* I tant que hi confiem! La comparativa, l'endemà i en els dies següents, entre anàlisis normals i la paranoia que segregaven les

televisions, ràdios, xarxes socials i premsa espanyola, era totalment desfavorable a les segones. Començant naturalment pel director de *El Periódico de Catalunya*, que va protagonitzar episodis d'un patetisme sense mida.

Però bé, deixem els derrotats, que es coguin en la seva salsa d'odi i frustració, i centrem-nos en el *bright side of life*, és a dir, en el cantó bonic, brillant, de la vida. I què hi veiem? Veiem la Independència, la llibertat, els somriures, les encaixades, les abraçades, les emocions, els records, les esperances. Veiem això i molt més. Veiem un Parlament sobirà, veiem un Govern al servei del Poble, d'un Poble Lliure. Veiem un President que passarà a la història. I sobretot veiem un Món que ens diu, "*Benvinguda Catalunya, ja trigàveu massa!*" i que ens acull amb els braços oberts. Uns socis europeus que ja estaven farts d'aguantar el silenci per no fer empenyar Espanya, de la qual estaven i estan, fins al monyo.

Ara cal aplicar la lògica. En el camp dels Afers Exteriors s'imposa la creació de la Conselleria corresponent (tot i que ja hauríem de canviar-nos el xip i parlar, sense complexos, de Ministeri) i del seu corresponent Departament d'Afers Exteriors. Una proposta que, per cert, ja la va fer el llavors candidat a la Presidència, Artur Mas, en les eleccions del 2003! Ara això és complirà. Ara un Ministre d'Afers Exteriors de Catalunya serà rebut sense cap recança per les autoritats internacionals. Com també ho serà el President de Catalunya. No en tingueu cap dubte. La

diplomàcia espanyola ha sortit més desprestigiada que mai i ja no espanta ningú. La foto de les paperetes dels Catalans i les Catalanes que van votar a l'ambaixada espanyola a Roma, llançades a la paperera, ja ho diu tot. Com a mínim per als demòcrates. I què dir de l'episodi de la manipulació de la resposta del President de la Comissió Europea? El *Junckergate*?

En els moments d'escriure aquest article prossegueixen les negociacions entre les dues candidatures independentistes que han obtingut una majoria, conjuntament, al Parlament. Per les escasses filtracions que hem conegut, pinta bé la cosa. La Diplomàcia Catalana comptarà, segons sembla, amb una cinquantena d'ambaixades arreu del món. Molt bé. Cal també afegir les representacions, amb el mateix rang, en principi, als organismes internacionals, tals com l'ONU, la pròpia Unió Europea, l'OTAN, el FMI, el BM, el Consell d'Europa, etc.

I *last but not least*, cal també recordar que la Diplomàcia sempre va de la mà de la Seguretat, tan interna com externa, per la qual cosa, un altre dels reptes és la formació d'unes Forces de Defensa que no només vetllin per al benestar dels Catalans i les Catalanes, sinó que també assegurin que aquesta llibertat que hem conquerit amb tants d'esforços i patiment, mai més no hi hagi ningú que gosi arrabassar-nos-la.

Josep Sort



Ada Colau, un desgavell de govern

Quan un agafa la responsabilitat d'un càrrec públic per primera vegada a la vida, per petit que sigui, es passa el primer mes sense saber gaire bé el que està passant i com ha de funcionar. És més o menys la mateixa sensació que quan un trepitja per primera vegada la universitat. Sensació d'estar perdut en nou món. Això em va passar a mi sent un "simple" Conseller de Districte. Doncs imagineu el que es deu sentir quan el càrrec que agafes és el d'alcaldeessa. Però no alcaldessa d'un petit poble, no. Alcaldeessa de Barcelona. Ja només pensar-ho m'agafa vertigen. Això normalment tots ho superem acudint a la gent que ja porta un temps en la institució de rigor, per tal de que t'aconselli una mica. Així ho fem tots. El problema és quan et dius Ada Colau i et creus que estàs per sobre del bé i del mal. Quan et creus que ets una megaestrella i que tothom caurà rendit als teus peus. Cras error.

Aquesta idea que ella té de si mateixa l'ha portat fins i tot a prescindir de companys de partit, més exactament d'ICV, que podrien haver-li estat d'una utilitat valuosíssima. Així portem uns primers mesos de mandat en què el govern de la ciutat està donant cops de cec. I això en una ciutat com Barcelona que vol ser capital de Catalunya i de la Mediterrània, és greu. És molt greu!

Primer anuncia que no deixarà fer cap més hotel a Barcelona fins a nou avís. Això ha significat que molts



projectes d'hotels d'alta categoria, hagin quedat aturats i que alguns inclús hagin canviat el seu projecte per un altre completament diferent. El cas més greu és l'hotel de cinc estrelles que es pensava fer a l'edifici del *Deutsche Bank*, al Pg. de Gràcia-Diagonal. Un hotel que calculava donar feina a unes 500 persones. Ara, en canvi, es faran petites oficines de luxe, que, segons les empreses, donaran feina a unes 200 persones. Molt bé, home. En el moment de crisi que patim, perdem 300 llocs de feina pel camí. Però no només això. A molts dels hotels que ja tenien avançat el seu projecte i la llicència ja pràcticament concedida, els haurà d'indemnitzar. La qual cosa ha fet que tiri marxa enrere i que revisi, cas per cas, individualment, que era el que havia d'haver fet des d'un primer moment.

Després anuncia que farà pagar un impost a les caixes i bancs que tenen pisos buits per tal de que els treguin al mercat en uns preus raonables, tant per a

la venda com per al lloguer. No cal que digui que, en el fons, la mesura em sembla perfecta, però ja veig que és del tot inaplicable. Vosaltres creieu que els mateixos bancs et diran els pisos que tenen buits perquè després vinguis tu mateix a multar-los?

Per últim, els anomenats *top-manta*. No pots començar dient-li a la Guàrdia Urbana que sigui una miqueta més relaxada en aquest tema; per després dir-los, quan tot surt a la llum, que res del que s'havia parlat, però vas als venedors i els expliques que, davant de les Golondrines i tota l'esplanada del Maremàgnum és zona portuària i, com a tal, la policia de la ciutat no hi té jurisdicció i depèn de la Policia Portuària. Però no acaba aquí la cosa. Quan tot això torna a sortir a la llum, el govern de la ciutat diu que donaran llicències de venda a una gran part dels implicats. Mare meva quin desgavell!



Francisco Garcia

Llei i justícia

El dia 15 d'octubre vam viure l'experiència d'acompanyar el president de Catalunya a les portes del TSJC on va ser requerit a declarar per haver posat les urnes el 9 de novembre passat. Dos dies abans havíem acompanyat l'ex vicepresidenta del Parlament, Joana Ortega i la consellera Rigau, citades per haver col·laborat en l'organització del procés participatiu del 9N. La litúrgia va ser present en el desenvolupament de l'acte. Centenars d'alcaldes van acompanyar el president i milers de ciutadans, la majoria jubilats, van resistir més de dues hores drets amb la convicció que havien de donar testimoni de la seva voluntat de decidir, de responsabilitzar-se d'haver anat a votar el 9N i de fer costat al president de la Generalitat i a les dues conselleres del govern, que no havien fet res més que facilitar la pràctica democràtica per excel·lència. Votar per saber i després poder decidir.

La reacció del govern de Madrid va ser irada, rabiosa, patètica. Francament no entenc com Europa calla, al menys públicament. Es va arribar al procés participatiu no vinculant del 9N després d'haver intentat pactar amb l'estat un referendun, de demanar al Congreso de les Diputados que cedissin a la Generalitat de Catalunya la potestat de poder fer un referendun legal i no hi van accedir. El sol fet de preguntar, saber què pensen els ciutadans, els terroritza. Per què? Perquè saben perfectament que Catalunya és la gallina dels ous



d'or, era, perquè ara ja gairebé no pot pondre i saben, també, que sense Catalunya, Espanya és una ruïna i són conscients que la necessiten però la volen submissa, despersonalitzada, súbdita. Però en Llach, lúcid des de fa molt temps, pot sintetitzar la resposta dels catalans. «La gallineta ha dit que PROU, ja no vol pondre cap més ou»

Si bé la reacció del govern de Madrid a mi no em va sorprendre gaire, sí que ho va fer la resposta de les diferents instàncies judicials. És impossible confondre una manifestació de suport al President amb la voluntat d'incidir en la decisió dels jutges. Per tant, com que ho van fer, haig de suposar que hi havia intenció de confondre els ciutadans o de preparar l'opinió pública per a la sentència que preparen. Cal remarcar, per tenir-ho ben present, que ni el govern del PP ni les diferents instàncies judicials no estan sols en contra dels interessos i de la voluntat de més de dos milions de catalans, estan acompanyats

i ben acompanyats per tots els partits unionistes des de l'inclit Duran i Lleida representant d'Unió, passant pel PSOE-psc amb la Chacon titllant de boig al nostre president, mentre el senyor Iceta balla que ballaràs, i acabant amb el tàndem Rivera- Arrimadas que ens volen fer passar pel adreçador.

Estem sols, catalans i catalanes, però som molts, més de dos milions que estem convençuts que llei no és sinònim de justícia. Hi ha centenars d'exemples. Lapidacions, amputacions, persecucions per inclinacions sexuals... Les lleis, per sort, van canviant. Costa, perquè les lleis les acostumen a dictar els vencedors i els vençedors... ja se sap, es resisteixen a canviar allò que ja els va bé. En aquest cas, em sembla que la justícia, la mateixa que va trigar anys a sentenciar sobre l'Estatut, serà més ràpida. Esperem la sentència, però mentre anem fent...

Teresa Casals



Història, historietes i ximpleries

Enmig de la batalla política del procés català, la història ha esdevingut víctima d'alguns disbarats remarcables. La història, com l'economia, és una ciència social, i com a tal està subjecta a interpretacions, molt cops interessades. En tot cas, tot té un límit, i els dirigents actuals de l'Estat espanyol l'han superat amb escreix.

Hem sentit repetir al senyor Rajoy i als seus ministres el mantra que Espanya és la nació més antiga del món. Aquesta atrevida afirmació manca de base científica, i crec que és moment de clarificar els fets.

En primer lloc, si volguéssim escatir quina és la nació més antiga del món, tindríem força feina, i segurament els candidats no foren europeus; de fet, gairebé segur serien d'extrem orient. En tot cas, no és aquesta la nostra feina: crec que ens podem donar per satisfets si aclarim la qüestió espanyola.

L'Estat espanyol no existeix fins després de la Guerra de Successió, és a dir, tot plegat, tres segles. Abans existien altres realitats no assimilables al concepte actual. Bona part de l'equívoc, promogut per alguns per pura ignorància, i per altres amb evident voluntat de confusió, gira al voltant del concepte Espanya. Aquest terme que deriva del món clàssic, de la vella Hispania romana, cal interpretar-lo en un sentit plenament geogràfic, similar al concepte de península ibèrica. Posteriorment, en temps medievals, Espanya era el territori dominat pels



andalusins; i un cop aquests són derrotats i expulsats, es parla de les Espanyes en plural, ja que n'hi havia diverses, amb realitats tant distintes com la Corona d'Aragó, el regne de Castella, el de Portugal o el de Navarra. Així serà durant l'edat moderna, fins al conflicte de successió.

Amb la victòria de Felip V i la destrucció de la Corona d'Aragó i les seves lleis i llibertats, la nació castellana decideix monopolitzar el concepte Espanya, convertint-lo en sinònim de regne de Castella, fins a un punt que, fins i tot avui dia sembla indestruïble la idea de llengua espanyola de la castellana. En aquell punt, el terme Espanya muta, deixa de ser un concepte geogràfic i esdevé una realitat política, que es defineix com l'estat dels castellans, que s'ha engrandit amb els territoris conquerits per la força de les armes. Per tot plegat diem que Espanya

existeix com a estat fa només tres segles.

Si el debat ha de girar sobre l'antiguitat de l'Estat castellà, només us deixaré una dada: l'any 985 els comtats catalans es consideren independents, ja que el regne franc, al qual devien obediència, els havia abandonat davant les ràtzies sarraïnes. Doncs, en aquell moment, Castella és un petit i pobre comtat sota el govern dels reis navarresos de Pamplona. No serà fins ben entrat el segle XI que aconseguiran independitzar-se de l'estat dels bascs.

Els drets de les nacions no són superiors per qüestions d'antiguitat; només és rellevant la voluntat dels seus ciutadans, però, en tot cas, cal conèixer la Història per tal de distingir quan ens parlen de fets històrics, d'historietes, o de ximpleries.

Jaume Fernàndez



Nou país, nous valors



Encarem una mini legislatura per arrencar l'engendrament d'un nou Estat. No sabem si serà un nou estat de la Unió Europea o no, però el que ningú ens podrà treure serà la procedència geogràfica: serem un Estat d'Europa.

Les esquerres ens parlen de valors socials i de polítiques de xoc com si els pressupostos ja els tinguérem alliberats i dominats pel nostre Parlament i el nostre Govern, i no és així. Ens inculquen les idees de la "protecció social" i la "justícia social" (aquella que ningú és capaç de definir objectivament), cosa, francament, molt admirable. Aquests brindis al sol del "farem ...", "tindrem ...", "ens comprarem ...", etc. van lligats als contes de la lletera que pot fer un individu quan es proposa independitzar-se del domicili familiar per iniciar una vida pròpia. Qui ho ha fet, sap que a l'hora de la veritat acumulem més despeses de les previstes i el full de càlcul de l'estalvi

previst s'esmicola.

Quan algú vol fer ús de la llibertat, ha d'assumir la responsabilitat conseqüent, aquella que és intrínseca a la capacitat de decisió. És per tot això que els catalans hem de tenir molt present que, primer de tot, haurem d'assumir la responsabilitat de les decisions que prenem a partir d'aquest moment que ens declarem sobirans.

La responsabilitat ens ha de fer conscients dels diners de la bossa comuna que tindrem i com voldrem invertir-los: en despesa corrent, en inversions, en luxe, en res, ... No valdrà cercar culpables exògens, tot serà endogen.

Per saber en què serà necessari gastar o invertir (i quina diferència hi ha entre ambdós conceptes) caldrà saber com ens volem organitzar a partir d'ara. Posem exemples: Els horaris dels nostres adolescents, i per tant les seves futures rutines, volem que sigui dinar a quarts de quatre diàriament, durant la setmana laboral?

El sistema educatiu volem que sigui exigent en els continguts de les assignatures, en el coneixement? O volem anar tirant? Volem competir amb professionals d'Alemanya, USA, Anglaterra, Xina, etc? Volem el màxim de catalans competents o amb els que valen per si sols, esporàdicament, ja ens conformarem?

Volem mesures socials pal·liatives o volem mesures socials preventives?

La nostra societat estarà instal·lada permanentment en la demagògia com a base del debat o preferim una societat crítica amb arguments sòlids?

Les respostes a aquestes preguntes ens han de portar la il·lusió i la força per construir una societat catalana sobirana millor que la societat autonomista catalana.

Ferran Pujol



Territorials

Malgrat tot vam guanyar

El passat 27 de setembre vaig estar en una mesa en un barri on va arrasar “Ciudadanos”. Durant tot el dia no va aparèixer cap apoderat de dita formació ni molt menys va ser present a l'hora del recompte. El mateix partit que no ostenta cap alcalde a Catalunya, en cap dels seus més de nou-cents municipis, es va imposar en el que abans denominàvem cinturó roig, ara de sobte ataronjat.

La victòria dels partits que defensen la independència ha estat indiscutible, la suma dels seus vots enfront dels tres partits que defensaven obertament el NO és superior i en clau “refrendària”, projectant-los, hagués estat una victòria indiscutible; hagués si no ens quedés el dubte de com s'haguessin dividit els més de 400.000 vots que sumaven “CSQEP i Unió”. No podem menysprear els 750.000 vots aconseguits, la majoria a barris, per la formació liderada per Albert Rivera. “Ciudadanos” es va imposar als llocs on la gent, teòricament, ho està passant més malament i ho va fer amb un missatge d'encefalograma pla, molt senzill, però que va saber exaltar un sentiment d'espanyolitat i de pretesa modernitat. Va saber quallar una imatge de joventut gràcies a la seva cap de llista. Cap de llista i prou, perquè va ser Rivera qui va acaparar el protagonisme mediàtic plantejant les eleccions com unes preparatòries per les generals.

Ciudadans disposava de menys espai a la televisió pública catalana. L'única que va respectar un cert equilibri de forces entre representants unionistes i independentistes, tant a la precampanya com a la mateixa campanya, a les entrevistes com als debats. Però TV3 té una quota de pantalla que, com a mitjana, arriba com a molt a una cinquena part de la població de Catalunya. Què ha passat amb la resta?

Doncs, molt senzill: la majoria de les televisions, diguem-ne estatals, van entrevistar fins a la sacietat els unionistes i, en molts casos,

principalment l'Albert Rivera. A les tertúlies on es debatia sobre el Procés, en la majoria de casos, no va haver-hi com a convidats catalans independentistes, però de catalans unionistes sempre hi va haver algú de “Ciudadanos”. El seu missatge era molt simple, “catalans, espanyols i europeus”, que traduït al que entén la gent a Catalunya vol dir bàsicament espanyols, espanyols, espanyols.

Molta gent de barris veu la Sexta, però també i habitualment Tele-5 que ha jugat un paper espanyolista i espanyolitzador indiscutible, igual que Antena 3. La majoria dels televidents, a Catalunya, els que veuen aquests canals, van rebre missatges catastrofistes. La premsa escrita també hi va jugar un paper ben galdós, sobretot “La Vanguardia” i “El Periódico” que van estar “a sou” de l'unionisme. Els missatges des del Govern Central amenaçant la gent de Catalunya amb tots els mals de “L'Avern” si deixàvem Espanya, també van fer forat.

A tot això cal afegir-hi “outsiders” com SCC, amanyagada pels partits unionistes, inclosos els socialistes amb Iceta al capdavant. Una organització amb només unes desenes d'associats reconeguts i un pressupost milionari, que tots imaginem d'on surt. Pressupost suficient per enviar cartes als avis espantant-los que no cobrarien les pensions o per tenir falques publicitàries a RAC1 del Grup Godó/ La Vanguardia. SCC –Societat Civil Catalana- va jugar brut i de manera il·legal, cosa reconeguda per la molt justa Junta Electoral Central que així ho va manifestar el mateix dia de les votacions, quin desvergonyiment!

L'independentisme va tenir poc a fer davant tota aquesta allau i, malgrat tot, va guanyar. Va guanyar amb una participació en què més de la meitat dels votants “afegits” van votar opcions unionistes. Bàsicament vam resistir i vam guanyar. El missatge unionista, però, s'ha fet fort en determinats sectors i no podem ni de bon tros menysprear-lo ni deixar

de tenir-lo en compte.

Caldrà treballar molt i llaurar molt. Encara hi ha molt per fer i s'ha d'entrar en aquest sector, en aquesta bossa de vots, de nous vots unionistes. Feina que en certa manera ha fet “Súmate”, però no tenim encara manera de quantificar el seu èxit, si ho ha estat o senzillament el missatge no ha arribat a tothom o gaire més enllà de ser un efecte “placebo” per als independentistes convençuts.

Als barris, a l'ara “cinturó ataronjat”, hi ha gent que vol ser espanyola i ser a Espanya. Desconeixen que, si estan malament, no és a causa de les polítiques de la Generalitat, sinó a l'asfíxia premeditada des del Govern central, que compta com a catalans a tots els que vivim “en el rincón nordeste peninsular”, tant si se'n senten com si no. Aquesta gent juguen el paper de peons en una lluita en la qual ells van a peu i passen privacions, mentre els que els lideren van a cavall i en segona fila. Els fan pensar que es juguen el ser o no ser espanyols, quan això ara ja haurien de saber que no és cert.

750.000 vots per a Ciutadans, als quals cal afegir uns poquets més dels socialistes i populars, allà sí que hi ha un gruix de persones irreductibles, que cada cop sumen menys, però que són inassequibles al desencís.

Encara queda molta gent per convèncer, molt treball a fer mentre el Procés ha de seguir endavant. Encara toca posar molt d'enginy i imaginació. Els unionistes encara tenen l'Estat coercitiu, tenen els mitjans periodístics enganyadors i les televisions anestesiadores. Ens hem d'enfrontar a tot això i també a alguns “gurus” i “nous messies”. Gurus i Messies que ben aviat, per a desengany de molts, esdevindran “más de lo mismo”.

12 d'octubre de 2015

Pere Soler



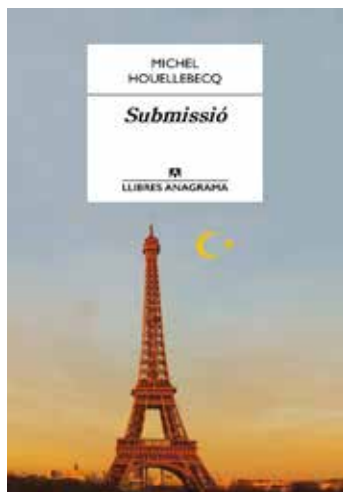
Houellebecq, cronista de la decadència d'Occident

Michel Houellebecq, *Submissió*, traducció d'Oriol Sánchez Vaqué, Barcelona, Anagrama, 2015.

Hauríem de ser capaços de deixar de banda la sacsejada que l'aparició de l'últim llibre d'Houellebecq, *Submissió*, va causar al gener de 2015 sobre el panorama cultural i literari francès i europeu. La coincidència de la publicació de l'obra amb els dramàtics assassinats de la redacció de *Charlie Hebdo* ha alimentat la polèmica i deu haver beneficiat les vendes del llibre, però n'ha perjudicat la seva correcta recepció com a artefacte literari de ficció.

Com és prou conegut, la novel·la planteja una història en un futur molt proper (any 2022) en què els ciutadans francesos elegeixen com a president de la República el dirigent d'un partit islamista més o menys moderat. De fet, França esdevé un règim islàmic on es comencen a implantar mesures que trenquen els principis essencials de l'Estat francès contemporani, com ara la separació Església-Estat, la laïcitat com a element definidor, etc. Aquests principis són substituïts per la religió obligatòria a l'escola pública, normes estrictes en el vestir femení, admissió de la poligàmia, relacions estretes amb les monarquies àrabs, etc. A totes dues ribes de la Mediterrània, es configura un projecte polític per bastir una Unió Europea que assoliria dimensions territorials superiors a les de l'Imperi Romà, sobre una base d'uniformitat religiosa islàmica.

Tots aquests aspectes són cridaners i rellevants, però no constitueixen sinó l'escenari per on transcorre la ficció d'Houellebecq. Aquest escenari és presentat de manera fragmentària, ja que l'objectiu de l'obra va molt més enllà de construir una mera ucronia, que ben sovint és més prop de la distòpia. En primer lloc, cal destacar una encertada veu narrativa en primera



persona. El protagonista, François, posa de manifest la seva pròpia decadència personal, que alhora esdevé metàfora de la decadència del conjunt de la civilització occidental. De vegades, recorda una mica el Ferdinand Bardamue de *Viatge* al fons de la nit, però el pols narratiu de Céline resulta molt més incisiu que el d'Houellebecq, que no deixa de tenir un to frívol. Val a dir que certa frivolitat caracteritza el postmodernisme i, fins i tot, és agraïda pel lector actual (ja se sap que un excés de transcendència embafa). Houellebecq hi recorre de manera freqüent, amb amenitat, sense por a caure en la pornografia. **Vegeu-ne una mostra en aquest fragment en què el protagonista s'adreça al seu penis en tercera persona:**

El meu penis era, en el fons, l'únic dels òrgans que no se m'havia manifestat mai a la consciència per mitjà del dolor, sinó del plaer. Modest però robust, sempre m'havia servit fidelment; en fi, potser era jo, al contrari, qui era al seu servei, es podia defensar aquesta idea, però en aquest cas la seva fèrula era ben suau: no em donava mai ordres, de vegades m'incitava, humilment, sense acritud i sense ràbia, a fer més vida social. (91)

Així mateix, la novel·la fa abundants referències a Joris-Karl Huysmans, un escriptor de finals del XIX i principis del XX sobre el qual François, professor universitari de literatura, havia fet la tesi doctoral. Desconec

completament l'obra de Huysmans, però Houellebecq en treu suc hàbilment fins al punt de traçar un interessant paral·lelisme tant amb el protagonista com amb la seva època. Pel que llegim a la novel·la, resulta que Huysmans, al final de la seva vida, acaba convertint-se al catolicisme. Aquesta conversió a una religió monoteïsta com també és l'islam somou François, un home trist, cínic, insatisfet i insegur.

Des d'un punt de vista col·lectiu, segons la novel·la, el començament del segle XX seria semblant al del segle XXI. La crisi del racionalisme i la Il·lustració, i la fi de la primera etapa de la revolució industrial, acabaria desembocant en la Primera Guerra Mundial. De manera més o menys equivalent, al segle XXI també hi ha una crisi de cavall -no tan sols econòmica-, posterior a una revolució tecnològica, i esperem que tot plegat no acabi en un conflicte bèl·lic encara més greu dels que ja tenim. Però Houellebecq no en té prou a comparar el nostre principi de segle amb el principi del segle anterior, sinó que l'assimila a la fi d'una era històrica com la de l'Imperi Romà:

Calia rendir-se a l'evidència: l'Europa occidental, havent assolit un grau de descomposició repugnant, ja no estava en condicions de salvar-se ella mateixa, com no ho havia estat la Roma antiga al segle V de la nostra era. (248)

D'aquesta manera l'autor s'erigeix en una mena de cronista de la decadència de França i, per extensió, d'Occident. Ara bé, tot això sembla molt gros i massa transcendent i, en canvi, François és un personatge mediocre i amoral. La gràcia d'Houellebecq consisteix a dir moltes coses i a generar reflexions de cert abast a partir de les petites vicissituds d'un personatge insignificant, gairebé ridícul. Gràcies a un llenguatge viu i directe, el llibre inclou també moments divertits i una aproximació a la quotidianitat que tan sols és a l'abast dels bons escriptors. Arraconin, doncs, prejudicis fàcils i submergeixin-se en una ficció interessant i molt suggestiva.